

KYSYMYS RIIPPUMATTOMUUDESTA JA ITSENÄISYYDESTÄ YHTEISRINTAMASSA

(5. marraskuuta 1938)

Osa Mao Tse-tungin loppulausunnosta KKP:n Keskuskomitean kokouksessa. Kysymys riippumattomuudesta ja itsenäisyydestä yhteisrintamassa oli eräs kaikkein tärkeimmistä japanilaisvastaista yhteisrintamaa koskevista kysymyksistä, joista siihen aikaan oli erimielisyyttä Mao Tse-tungin ja Tšen Šao-jun välillä. Kysymys oli itse asiassa työväenluokan johtavasta osuudesta yhteisrintamassa. Näistä erimielisyyksistä Mao Tse-tung teki seuraavan lyhyen yhteenvedon lokakuussa 1947 pitämässään puheessa («Nykyinen tilanne ja meidän tehtävämme»): »Japanilaisia anastajia vastaan käydyn sodan kaudella puolueemme taisteli katsomuksia vastaan, jotka olivat näiden antautumishenkisten katsomusten kaltaisia (tarkoitetaan Tšen Tu-hsiun antautumishenkisiä katsomuksia ensimmäisen vallankumouksellisen kansalaissodan kaudella), ts. niiden henkilöiden katsomuksia vastaan, jotka tekivät myönnytyksiä kuomintangin kansanvastaiselle politiikalle, uskoivat enemmän kuomintangia kuin kansanjoukkoja, eivät uskaltaneet rohkeasti kehittää joukkotaistelua, eivät uskaltaneet laajentaa vapautettuja alueita eivätkä lisätä kansan sotaväen miesvahvuutta japanilaisten valtaamalla alueella ja luovuttivat kuomintangille oikeuden sodan johtamiseen japanilaisia anastajia vastaan. Meidän puolueemme ryhtyi päättävään taisteluun näitä kelvottomia katsomuksia vastaan, jotka oli-

vat ristiriidassa marxismin-leninismillä kanssa ja kuvastivat niitä edustaneiden henkilöiden avuttomuutta; puolue toteutti päättävästi poliittista linjaa »edistyksellisten voimien nostattamiseen liikkeelle, välikerrosten valloittamiseen ja kovakalloisten eristämiseen», laajensi päättävästi vapautettuja alueita ja lisäsi Kansan vapausarmeijan miesvahvuutta. Tällä tavoin me hankimme puolueellemme mahdollisuuden saada voittoja japanilaisista imperialisteista niiden hyökkäyksen kaudella ja lisäksi varmistimme sille mahdollisuuden siirtyä Japanin antauduttua, jolloin Tšiang Kai-šek aloitti vastavallankumouksellisen sodan, menestyksellisesti ja tappioitta kansan vallankumoukselliseen sotaan Tšiang Kai-šekin vastavallankumouksellista sotaa vastaan ja saavuttaa lyhyen ajan kuluessa suuria voittoja. Puolueen kaikkien jäsenten tulee painaa vankasti mieleensä tämä historiallinen opetus».

Avun ja myönnytysten tulee olla aktiivisia eikä passiivisia

Pitkäaikaista yhteistyötä varten tarvitaan kaikkien yhteisrintamaan kuuluvien puolueiden ja ryhmien keskinäistä apua ja keskinäisiä myönnytyksiä, joiden tulee olla aktiivisia eikä passiivisia. Meidän tulee vahvistaa ja laajentaa omaa puoluetamme ja omaa armeijaamme, ja samaan aikaan myötävaikuttaa kanssamme ystävyysuhteessa olevien puolueiden ja armeijoiden lujittumiseen ja laajentumiseen. Kansan tulee pyrkiä saamaan hallitus myöntymään poliittisiin ja taloudellisiin vaatimuksiinsa ja samalla antaa hallitukselle kaikkea mahdollista apua japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun hyväksi. Tilanherrojen täytyy alentaa vuokramaksua ja lainauskorkoa; samaan aikaan on talonpoikien suoritettava vuokramaksu ja korot. Kaikki tämä on tarpeen sitä varten, että voisimme lujasti yhteenliittyneinä pitää puoliamme ul-

koista vihollista vastaan. Sellaisia ovat periaatteet, sellainen on linja keskinäisapua koskevassa kysymyksessä, aktiivinen eikä passiivinen ja yksipuolinen linja. Tämä koskee myös molemminpuolisia myönnytyksiä. Ei pidä pyrkiä kaivamaan maata toistensa jalkojen alta, ei pidä perustaa omia salaisia soluja toisen puolen puolue- ja hallituselimiin eikä armeijaan. Mitä meihin tulee, niin japanilaisille anastajille tehtävän vastarinnan etujen nimessä me emme perusta salaisia solujamme kuomintangiin emmekä sen hallituselimiin ja armeijaan, jotta emme aiheuttaisi levottomuutta kuomintangin riveissä. Tämä onkin sitä, mistä sanotaan, että »pidättäytymällä tietynlaisista toimista hankitaan mahdollisuus toimia»¹. Jos me emme olisi suorittaneet Punaisen armeijan uudestijärjestelyä, jos emme olisi luopuneet kapinapolitiikasta, emme voisi nyt käydä sotaa japanilaisia anastajia vastaan yleisvaltakunnallisessa mitassa. Tehdessämme myönnytyksiä edellisessä voitimme jälkimmäisessä, ts. saavutimme passiivisilla toimenpiteillä aktiivisen tuloksen. »... On aluksi peräännyttävä, ja sitten otettava vauhtia ja harpattava vielä voimakkaammin eteenpäin»² — se on Leninin ohje. Marxisin-leninismien kannalta katsoen ei myönnytystä ole pidettävä puhtaasti passiivisena tekona. On ollut puhtaasti passiivisiakin myönnytyksiä, esimerkiksi II Internationalen teoria työn ja pääoman yhteistyöstä, jolloin myönnytyksissä on menty niin pitkälle, että myönnettiin menetetyksi sekä luokka että vallankumous. Kiinassa tuli ensin Tšen Tu-hsiusta, myöhemmin Tšang Kuo-taosta antautujia. Meidän on kaikin voimin taisteltava antautumishenkeä vastaan. Me käsitämme myönnytykset, perääntymisen varustettuihin aseisiin, puolustuksen ja pysähtymisen niin liittolaiseen kuin vastustajaankin nähden — osaksi vallankumouksellisesta politiikasta kokonaisuudessaan, vallankumouksen yleislinjan välttämättömäksi renkaaksi, tien mutkitteluksi. Sanalla sanoen, ne ovat aktiivisia myönnytyksiä.

Kansallisen taistelun ja luokkataistelun yhtenäisyys

On tuettava pitkäaikaista sotaa pitkäaikaisella yhteistyöllä, ts. on alistettava luokkataistelu palvelemaan nykyistä kansallista taistelua japanilaisia anastajia vastaan — sellainen on yhteisrintaman pääperiaate. Tätä periaatetta toteutettaessa on säilytettävä puolueiden ja luokkien riippumattomuus, säilytettävä niiden riippumattomuus ja itsenäisyys yhteisrintamassa, ei ole uhrattava puolueiden ja luokkien luovuttamattomia oikeuksia yhteistyön ja yhtenäisyyden tähden, vaan päinvastoin, tietyissä puitteissa on pidettävä kiinni puolueiden ja luokkien oikeuksista. Vain tämä on yhteistyön etujen mukaista, vain tätä voidaan sanoa yhteistyöksi. Päinvastaisessa tapauksessa saadaan yhteistyön asemesta sekasotku ja yhteisrintama tulee väistämättä uhratuksi. Kansallisen taistelun kaudella luokkataistelu esiintyy kansallisen taistelun muodossa — tässä muodossa ilmenee niiden yhtenäisyys. Toisaalta on luokkien poliittisille ja taloudellisille vaatimuksille sellaisen historian kauden kuluessa asetettava se ehto, että yhteistyö säilyy. Toisaalta kaikkien luokkataistelun kestäessä esitettävien vaatimusten tulee lähteä kansallisen taistelun (japanilaisia anastajia vastaan käytävän taistelun) tarpeista. Tällä tavoin yhtenäisyys ja riippumattomuus yhteisrintaman puitteissa, kansallinen taistelu ja luokkataistelu saavat yhtenäisen suunnan.

**Tunnuslause »kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta»
on väärä**

Kuomintang hallitsevana puolueena ei ole tähän saakka salinut yhteisrintaman esiintymistä järjestöellisissä muodoissa. Toveri Liu Šao-tši on aivan oikein huomauttanut, että jos

tunnuslause »kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta» merkitsee, että kaikki on suoritettava Tšiang Kai-šekin ja Jen Hsi-šanin kautta, niin siitä muodostuu pelkästään yksipuolinen alistussuhde eikä lainkaan sitä, mitä sanotaan »suorittamiseksi yhteisrintaman kautta». Vihollisen selustassa ei ole mahdollisuutta »suorittaa kaikkea yhteisrintaman kautta», siellä on meidän toimittava itsenäisesti ja riippumattomasti sen perusteella, mitä kuomintang on jo sallinut (kuten esimerkiksi »Japanille tehtävän vastarinnan ja valtion rakentamisen ohjelman»), tahi on toimittava ilman ennakoita saatua lupaa, luottaen kuomintangin mahdolliseen suostumukseen — kuten sanotaan, »ensin teloitetaan, sitten tehdään ilmoitus». Jos sellaiset toimenpiteet kuin omien hallinnollisten valtuutettujen nimittäminen tai sotajoukkojen lähettäminen Šantungiin olisi edeltäkäsikin »suoritettu kautta», niin niistä ei olisi tullut mitään. Ranskan kommunistinen puolue kuuluu esittäneen tuollaisen tunnuksen, mutta tämän selittää luultavasti se seikka, että Ranskassa, vaikka siellä olikin kaikkien puolueiden yhteinen komitea, sosialistinen puolue ei piitannut yhteisesti sovitusta ohjelmasta, vaan toimi edelleenkin omin päin. Tästä syystä kommunistiselle puolueelle oli välttämätöntä esittää tuollainen tunnus rajoittaakseen sosialistisen puolueen toimia, mutta ei suinkaan sitoakseen omia käsiään.

Kiinassa on tilanne sellainen, että kuomintang on riistänyt kaikilta muilta tasa-arvoisuuden ja pyrkii määräämään niille oman johtonsa, vaatien niitä alistumaan omiin käskyihinsä. Jos me esittäisimme sellaisen tunnuksen ja vaatisimme kuomintangilta, että kaiken pitää tapahtua meidän suostumuksellamme, niin sitä olisi mahdotonta toteuttaa ja se olisi naurettavaa. Jos »kaikkeen» mitä me aiomme tehdä, täytyy ennalta saada kuomintangin suostumus, niin miten käskette menetellä niissä tapauksissa, jolloin se ei anna suostumustaan? Kuomintang pyrkii rajoittamaan meidän kasvuumme, ja esittäes-

sämme mainitunlaisen tunnuksen me vain sitoisimme itsemme käsistä ja jaloista; siis sitä ei voida mitenkään esittää.

Nykyisin meidän on saatava joihinkin toimenpiteisiin ennakolta kuomintangin suostumus — kuten esimerkiksi tapahtui silloin kun 8. armeijan kolmesta divisioonasta muodostettiin kolme armeijakuntaa ja niille annettiin vastaavat järjestysnumerot. Tämä on sitä mistä sanotaan: »ensin tehdään ilmoitus ja sitten teloitetaan». Joissakin tapauksissa kuomintang on asetettava tapahtuneen tosiasian eteen ja vasta sitten tehtävä sille ilmoitus — esimerkiksi armeijamme miesvahvuuden nostamisesta yli 200.000 mieheen. Tämä on sitä mistä sanotaan: »ensin teloitetaan, sitten tehdään ilmoitus». Joissakin tapauksissa, kuten esimerkiksi tapahtui neuvoo-antavien neuvostojen koollekutsumisessa raja-alueilla, on »teloitettava», mutta toistaiseksi ei ole »tehtävä ilmoitusta», ottaen huomioon, että kyseellisenä ajankohtana on mahdotonta saada siihen suostumusta. Eräissä tapauksissa taas ei ole toistaiseksi »teloitettava» eikä »tehtävä ilmoitusta»; tarkoitan sellaisia toimenpiteitä, jotka saattaisivat mutkistaa yleistä tilannetta maassa. Sanalla sanoen, meidän on välttämättä säilytettävä yhteisrintama, mutta samalla emme saa missään tapauksessa sitoa käsiämme emmekä jalkojamme; juuri tästä syystä ei ole esitettävä tunnusta: »Kaikki on suoritettava yhteisrintaman kautta». Jos tunnus »Kaikki on alistettava yhteisrintamalle» käsitetään niin, että »kaikki on alistettava» Tšiang Kai-šekille ja Jen Hhi-šanille, niin sekin on erehdys. Meidän kantamme on: itsenäisyys ja riippumattomuus yhteisrintaman puitteissa, ts. yhtenäisyys ja samalla riippumattomuus.

Huomautuksia

¹ Kirjasta »Meng-tse», jossa sanotaan: »Vain tietynlaisista toimista pidättymällä ihmiset hankkivat mahdollisuuden toimia».

² V. I. Lenin, Puhe Moskovan Neuvoston istunnossa marraskuun 20 pnä 1922. (Teokset, 33. osa, s. 399).